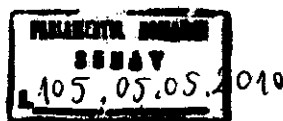
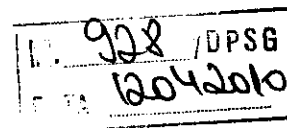

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Legea privind holdingurile*”, inițiată de domnul senator Dan Mircea Geoană și domnul deputat Constantin Niță – PSD (Bp. 585/2009).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare stabilirea regimului juridic și fiscal al grupului de societăți și al holdingului, precum și cadrul general al relațiilor economice, financiare și juridice dintre holding filiale și grupul societar.

Astfel, sunt reglementate, în principal, următoarele:

- constituirea și sfera de activitate a holdingului;
- relațiile dintre societățile membre ale unui grup societar, respectiv acordul de control, dispoziții speciale cu privire la relocarea activelor în cadrul grupului societar, dispoziții fiscale cu privire la grupul de societăți;
- dispoziții cu privire la raporturile de muncă în cadrul holdingului.

II. Observații și propuneri

1. În dreptul comparat, societatea holding este entitatea din cadrul unui grup de societăți care deține participații în celelalte societăți ale grupului, participații ce îi conferă controlul asupra acestora.

Instituția holdingului și, implicit, cea a grupului de societăți pot prezenta o serie de avantaje pentru operatorii economici, în primul rând fiscale, dar și de optimizare operațională (reducerea costurilor legate de managementul grupului, facilitarea accesului la piețe externe).

Din perspectivă contabilă, în cadrul grupurilor de societăți informația specifică este diferit concepută în raport cu societățile comerciale distincte, bazându-se pe o raportare contabilă consolidată.

Această modalitate de raportare a fost consacrată la nivel comunitar prin *Directiva nr. 83/349/CEE*, transpusă inițial în legislația românească prin *Ordinul ministrului finanțelor nr. 1752/2005*, abrogat și înlocuit de Reglementările contabile conforme cu directivele europene, aprobate prin *Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3055/2009*.

Potrivit normei comunitare, are obligația de a întocmi conturi consolidate societatea-mamă, și anume entitatea care întrunește următoarele condiții:

- deține majoritatea drepturilor de vot ale acționarilor sau asociaților la o altă întreprindere (filială);

- are dreptul de a numi sau revoca majoritatea membrilor organelor administrative, de conducere sau de supraveghere ale unei alte întreprinderi (filială) și este simultan acționar sau asociat la întreprinderea în cauză;

- are dreptul de a exercita o influență dominantă asupra unei întreprinderi (filială) al cărei acționar sau asociat este, în temeiul unui contract încheiat cu întreprinderea în cauză sau al unei clauze din actul constitutiv sau statutul întreprinderii în cauză, dacă legislația sub incidența căreia intră filiala permite ca ea să fie supusă unor astfel de contracte sau clauze.

Dezvoltarea, în plan european, a grupurilor de societăți a avut o influență determinantă asupra evoluției principiilor impozitului pe profit, un număr mare de state modificând legislația în materie, în sensul instituirii unei relaxări fiscale (reducerea cotei de impozitare a dividendelor distribuite societății-mamă de către filiale, în scopul atenuării consecințelor dublei impunerii).

Această direcție a fost urmată și de legiuitorul comunitar, *Directiva 90/935/CEE* impunând instituirea, în sistemele de drept naționale, a unui regim special de impozitare pentru dividendele primite de către societatea-mamă de la filiala înmatriculată într-un alt stat membru (scutire de impozit în statul membru în care își are sediul societatea-mamă).

România a transpus actul normativ comunitar prin *Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*.

Dreptul comunitar a dezvoltat și conceptul de „*holding*”, dar în contextul limitat al societății europene. Astfel, potrivit art. 32 din *Regulamentul (CE) nr. 2157/2001*, societatea europeană se poate crea și sub forma unui holding, cu întrunirea următoarelor condiții: cel puțin două societăți participante au sediul în state membre diferite, iar nivelul participației SE-holding la fiecare dintre societăți să fie de minim 50%.

2. Legislația românească a consacrat existența holdingului în materia societăților de asigurare, a instituțiilor de credit și a societăților listate.

Astfel, potrivit art. 2 pct. 34 din *Legea nr. 32/2000 privind societățile de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare*, „*holdingul de asigurare reprezintă o societate-mamă a cărei activitate principală constă în achiziționarea și deținerea de participații în filiale, atunci când aceste filiale sunt exclusiv sau în principal societăți de asigurare, societăți de reasigurare ori societăți de asigurare din state terțe, cel puțin una dintre aceste filiale fiind o societate de asigurare*”.

Similar, societatea financiară holding este definită, la art. 7 pct. 21 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările și completările ulterioare*, ca „*instituție financiară ale cărei filiale sunt fie exclusiv, fie în principal, instituții de credit ori instituții financiare, iar cel puțin una dintre filiale este instituție de credit (...)*”.

Legislația în domeniul societăților listate nu folosește instituția „*holdingului*”, dar definește termenul „*societate-mamă*”, respectiv „*persoana juridică, acționar sau asociat al unei societăți comerciale care se află în una din următoarele situații*”:

- a) *deține direct sau indirect majoritatea drepturilor de vot la aceasta;*
- b) *poate să numească sau să revoce majoritatea membrilor organelor de administrare sau de control ori alte persoane cu putere de decizie în societatea respectivă;*
- c) *poate exercita o influență semnificativă asupra entității la care este acționar sau asociat, în virtutea unor clauze cuprinse în contracte încheiate cu entitatea respectivă sau a unor prevederi cuprinse în actul constitutiv al acestei entități;*
- d) *este acționar sau asociat al unei entități și:*
 1. *a numit singur, ca rezultat al exercitării drepturilor sale de vot, majoritatea membrilor organelor de administrare sau de control ori*

majoritatea conducătorilor filialei în ultimele două exerciții financiare, sau

2. controlează singur, în baza unui acord încheiat cu ceilalți acționari sau asociați, majoritatea drepturilor de vot”.

Potrivit art. 2 pct. 9 din *Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare*, grupul de societăți reprezintă un ansamblu de societăți comerciale compus dintr-o societate-mamă, filialele sale și entități în care societatea-mamă sau filialele sale dețin o participare, precum și societățile comerciale legate una de alta printr-o relație care face necesară consolidarea conturilor și consolidarea raportului anual. În sensul aceleiași norme, participare „înseamnă deținerea în mod direct sau indirect a 20% sau mai mult din drepturile de vot sau din capitalul social al unei societăți comerciale”.

3. Sub aspect conceptual, semnalăm că noțiunea de „*holding*” (art. 2 lit. c) din propunerea legislativă), se raportează la conceptul de „*control*”, termen care este însă limitat la deținerea unei participații ce permite adoptarea hotărârilor în adunarea generală a acționarilor. Recomandăm extinderea sferei noțiunii de „*control*” și, pe cale de consecință, a celei de „*holding*”, prin luarea în considerare și a altor modalități de manifestare a controlului, consacrate deja în dreptul românesc și cel comunitar:

- deținerea dreptului de a numi sau revoca majoritatea membrilor organelor de administrare/conducere ale unei alte societăți;
- exercitarea unei influențe dominante asupra unei societăți al cărei acționar sau asociat este, în temeiul unui contract încheiat cu societatea în cauză sau al unei clauze din actul constitutiv sau statutul acesteia.

Totodată, apreciem necesar a se preciza nu numai forma juridică societății-holding, dar și a societăților incluse în grupul societar.

În ceea ce privește componența *grupului fiscal*, considerăm că nu pot fi incluse în acest ansamblu decât societăți comerciale – persoane juridice distincte. În acest sens, sucursalele unor societăți cu sediul social în străinătate, structuri fără personalitate juridică, fără o strategie comercială și organe de administrare/conducere proprii, nu pot fi parte componentă a grupului fiscal.

4. În privința *modului de constituire a holdingului și a grupului societar*, constatăm că propunerea legislativă concepe influența holdingului ca element de fapt, generat de dobândirea unei anumite participații la capitalul social al unor societăți comerciale (devenite filiale), iar grupul societar ca ansamblu creat pe baze contractuale (carta grupului de societăți).

Pentru simplificarea procedurii de înregistrare în registrul comerțului a cartei grupului, propunem ca aceasta să fie depusă la registrul comerțului în care este înregistrată societatea-holding, urmând ca filialele să solicite doar înscrierea unei mențiuni privind aderarea la grup, cu precizarea oficiului registrului comerțului unde poate fi consultată cartă, în integralitatea sa.

Întrucât holdingul este o societate pe acțiuni distinctă, constituită și funcționând potrivit legislației generale a societăților comerciale, nu se poate prevala de statutul de holding pentru a deroga de la obligațiile specifice unei societăți pe acțiuni, mai ales de la cele consacrate la nivel comunitar. În acest sens, notăm că holdingul nu poate fi asociat unic în mai multe societăți cu răspundere limitată, deoarece prin aceasta ar fi încălcate prevederile art. 14 din *Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, text legal ce transpune *Directiva 89/667/CE privind societățile cu răspundere limitată cu asociat unic*. De asemenea, holdingul nu poate fi acționar unic al unei societăți pe acțiuni, întrucât s-ar contraveni astfel art. 10 alin. 3 din *Legea nr. 31/1990*, text ce transpune *Directiva 77/91/CE privind societățile pe acțiuni*.

5. Inițiativa legislativă propune reglementarea relațiilor intra-grup, concepute ca raporturi de administrare comună, dacă există un acord de control, sau de co-participarea la luarea deciziei în filiale, în cazul în care nu a fost încheiat un acord de control.

Analizând textele propuse, apreciem că este necesar a fi acordate garanții suplimentare pentru respectarea intereselor acționarilor minoritari ai filialelor și a obiectivelor economice ale filialelor, distincte de cele ale societății holding. În acest sens, este utilă preluarea sistemului consacrat de dreptul german, constând în:

- redactarea unui raport al administratorilor societății controlate prealabil adunării generale extraordinare de aprobare a acordului de control; efectuarea unui audit independent asupra condițiilor cuprinse în acordul de control;

- precizarea faptului că societatea controlată își păstrează propriile sale organe de administrare, cu posibilitatea primirii de instrucțiuni, în limita stabilită prin acord;

- în cazul absenței unui acord de control, dar a existenței unui control de facto (urmare aderării la cartă grupului sau urmare dobândirii unei participații de control), prevederea unor obligații de transparentă a filialei față de celelalte societăți din grup (raport cu privire la tranzacțiile intra-grup ori tranzacțiile încheiate sau măsurile adoptate în interesul holdingului/a altor societăți din grup; realizarea unui audit al tranzacțiilor intra-grup de către auditorul holdingului).

Sub acest ultim aspect, semnalăm că și la nivel comunitar există o preocupare pentru consolidarea transparenței financiare a grupului de societăți, a structurii de guvernare a grupului, a participațiilor încrucișate și a eventualelor pacte de vor încheiate de acționarii societăților din grup.

6. Sub aspectul *mecanismului de relocare a activelor* între societățile grupului, semnalăm că operațiunea descrisă de art. 16 și art. 17 din propunerea legislativă constituie, de fapt, o fuziune specială, astfel cum este aceasta reglementată, în plan comunitar, de art. 24 - 27 din *Directiva 78/855/CEE privind fuziunea societăților comerciale*. Aceste dispoziții impun un minimum de garanții pentru protecția creditorilor și a acționarilor minoritari, de la care statele membre nu pot deroga prin legislația lor internă.

În consecință, chiar dacă derogarea de la dreptul comun în materia fuziunii, dispozițiile art. 241-2511 se poate realiza, în contextul raporturilor speciale între societatea holding și filialele sale, totuși noua reglementare internă nu poate contraveni normei comunitare în materie.

Considerăm, totodată, că excluderea acționarului minoritar, indiferent de poziția sa față de operațiunea de fuziune, și în absența unei cereri de retragere din societate, în condițiile art. 134 din *Legea nr. 31/1990*, încalcă interesele legitime ale acestuia derivând din dreptul de proprietate asupra acțiunilor societății-filială.

Așadar, sugerăm fie renunțarea la capitolul IV din propunerea legislativă, fie revizuirea acestuia în sensul aducerii sale în acord dispozițiile *Directivei 78/855/CEE*.

7. În *domeniul taxei pe valoarea adăugată (TVA)* propunem să se elimine art. 2 lit. b) și lit. e), art. 19 și art. 21 din textul propunerii legislative, deoarece prevederile legale în domeniul TVA sunt reglementate prin Titlul VI al *Legii nr. 571/2003* și prin *Normele metodologice de aplicare a Titlului VI din Codul Fiscal*, aprobate prin *Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare*.

În acest context, precizăm faptul că legislația națională în domeniul taxei pe valoarea adăugată este conformă cu prevederile comunitare în domeniu, respectiv cu *Directiva 112/2006/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată*.

În ceea ce privește noțiunea de „grup de TVA”, subliniem faptul că aceasta este definită de *Directiva 112/2006/CE*, mai sus amintită.

În plus, Comitetul de TVA din cadrul Comisiei Europene a emis anumite linii directoare în sensul prevederilor din *Directiva 112/2006/CE* definind grupul fiscal din perspectiva TVA.

Față de cele de mai sus, în ceea ce privește legislația națională, este evident faptul că grupul fiscal poate fi reglementat doar prin legislația în domeniul TVA, și nu prin acte normative ce aparțin altor domenii decât TVA.

În contextul celor expuse anterior, precizăm că prevederile art. 127 alin. (8) din *Codul fiscal* definesc deja această noțiune, sub denumirea de *persoană impozabilă unică (grup fiscal)*, după cum urmează:

„În condițiile și în limitele prevăzute în norme, este considerat ca persoană impozabilă unică un grup de persoane impozabile stabilite în România, care, independente fiind din punct de vedere juridic, sunt în relații strânse una cu alta din punct de vedere organizatoric, financiar și economic”.

Totodată, dispozițiile pct. 4 din norme, date în aplicarea art. 127 alin. (8) din *Codul fiscal*, reglementează în detaliu procedura și condițiile referitoare la înființarea și funcționarea, din perspectiva TVA, a grupului fiscal.

De asemenea, subliniem faptul că prevederile referitoare la funcționarea grupului fiscal din perspectiva TVA, precum și sfera de aplicare a acestora, au fost reglementate în legislația națională astfel încât să poată fi administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, dată fiind conjunctura actuală a țării noastre de stat membru al Uniunii Europene.

Inițiativa unei eventuale extinderi în ceea ce privește sfera de aplicare a prevederilor referitoare la înființarea și funcționarea grupului fiscal din perspectiva TVA aparține în exclusivitate Ministerului Finanțelor Publice, minister care, prin direcțiile de specialitate, are responsabilitatea implementării legii fiscale în România și, în cazul în discuție, competența definirii grupului fiscal din perspectiva TVA.

Din motivele prezentate anterior, considerăm inoportună definirea noțiunii de „*grup fiscal*”, precum și reglementarea funcționării acestuia, din perspectiva TVA, așa cum se prevede în propunerea legislativă.

8. În *domeniul contabil*, considerăm necesar să se analizeze prevederile legislației naționale în domeniul întocmirii situațiilor financiare anuale consolidate, astfel încât propunerea legislativă să nu intre în contradicție cu prevederile legislației naționale.

Menționăm că, potrivit prevederilor art. 9 alin. (3) din *Legea contabilității nr. 82/1991, republicată*, societățile-mamă, definite astfel în reglementările contabile aplicabile grupurilor de societăți, întocmesc și prezintă și situații financiare anuale consolidate.

De asemenea, conform art. 29 alin. (2) și art. 33 din aceeași lege, o societate-mamă trebuie să întocmească atât situații financiare anuale pentru propria activitate, cât și situații financiare anuale consolidate, în condițiile prevăzute de reglementările contabile aplicabile.

Obiectivul situațiilor financiare anuale consolidate este de a oferi o imagine fidelă a poziției financiare, performanței financiare și a celorlalte informații referitoare la activitatea grupului, potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

Situațiile financiare anuale consolidate constituie un tot unitar și se întocmesc în termen de 8 luni de la încheierea exercițiului financiar al societății-mamă. Acestea cuprind bilanțul consolidat, contul de profit și pierdere consolidat, precum și celelalte componente, respectiv informații referitoare la activitatea grupului, potrivit reglementărilor contabile aplicabile, și note explicative la situațiile financiare anuale consolidate.

În acest sens, pentru operatorii economici, prin *Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3055/2009* – aplicabil de la 1 ianuarie 2010 - au fost aprobate *Reglementările contabile conforme cu directivele europene*.

Aceste reglementări cuprind *Reglementările contabile conforme cu Directiva a patra a Comunităților Economice și Reglementările contabile conforme cu Directiva a șaptea a Comunităților Economice Europene*.

Totodată, potrivit pct. 1 alin. (2) din *Reglementările contabile conforme cu Directiva a șaptea a Comunităților Economice Europene*, aceste reglementări transpun și *Directiva a șaptea a Comunităților Economice Europene 83/349/CEE din data de 13 iunie 1983 privind conturile consolidate*, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L193 din data de 18 iulie 1983, cu modificările și completările ulterioare.

Menționăm că prevederi similare sunt cuprinse și în *Reglementările contabile conforme cu Directiva a VII-a a Comunităților Economice Europene*, parte componentă a *Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene*, aprobate prin *Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1752/2005, cu modificările și completările ulterioare* (în vigoare până la data de 31 decembrie 2009).

De asemenea, menționăm că legislația contabilă este conformă cu legislația comunitară în domeniul întocmirii situațiilor financiare anuale consolidate.

În concluzie, având în vedere prevederile legale mai sus menționate, din punct de vedere contabil, situațiile financiare consolidate sunt cele prevăzute de *Legea nr. 82/1991* și cuprind componentele, respectiv informațiile referitoare la activitatea grupului, cu respectarea reglementărilor contabile aplicabile.

Potrivit art. 4 alin. (3) din *Legea nr. 82/1991*, Banca Națională a României, Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private și Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, în calitate de instituții cu atribuții de reglementare în domeniul contabilității au elaborat reglementări similare cu privire la întocmirea situațiilor financiare

anuale consolidate pentru entitățile autorizate, reglementate și supravegheate de aceste instituții.

9. Considerăm necesar ca, la **art. 2 lit. c)**, să se revadă expresia „*societate părinte*” și să se înlocuiască, dacă este cazul, cu expresia „*societate-mamă*”, având în vedere prevederile din legea contabilității și, totodată, să se aibă în vedere că, din punct de vedere al raportării contabile, societatea-mamă nu se limitează doar la societățile pe acțiuni, ca formă de organizare a societății.

10. La **art. 18**, propunem înlocuirea sintagmei „*Reglementările contabile aplicabile grupurilor de societăți*” cu expresia „*Reglementările contabile aplicabile*”, având în vedere prevederile art. 29 alin. (3) și art. 33 din legea contabilității;

11. În *domeniul impozitului pe profit* propunem eliminarea **art. 20** și **art. 23** din inițiativa legislativă, deoarece conceptul de *consolidare fiscală*, așa cum este prezentat în propunerea legislativă, reprezintă în fapt, o compensare a pierderilor cu profiturile obținute de societățile care fac parte din același grup.

Astfel, impactul pe termen scurt asupra bugetului de stat din impozit pe profit este semnificativ, având în vedere faptul că, în prezent, societățile care fac parte din grup și au rezultat financiar pozitiv plătesc impozit pe profit, iar cele care înregistrează pierdere fiscală urmează să recupereze această pierdere din profiturile impozabile obținute în următorii 7 ani consecutivi, conform art. 26 din *Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal*.

În acest sens, este de menționat faptul că, potrivit art. 15 alin. (1) din *Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare*, în cazul în care se fac propuneri de acte normative a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, inițiatorii au obligația să prevadă resurse financiare suplimentare necesare acoperirii golului de venituri creat.

Modalitatea de calcul a impozitului pe profit la nivelul grupului, prezentată în inițiativa legislativă, este diferită de modalitatea de calcul a impozitului pe profit la nivelul contribuabilului prevăzută în *Codul fiscal*, care se bazează pe profitul impozabil realizat din activitatea desfășurată de fiecare contribuabil, luând în calcul toate veniturile și cheltuielile obținute de acesta, ajustate fiscal cu veniturile neimpozabile și cheltuielile nedeductibile. În consecință, la nivelul grupului, impozitul pe profit nu se poate aplica asupra rezultatului financiar consolidat al holdingului, obținut prin simpla însumare algebrică a rezultatelor financiare individuale ale filialelor, fără a se face

ajustări fiscale având în vedere anumite venituri și cheltuieli realizate intra-grup.

Propunerea legislativă nu conține reglementări în ceea ce privește pierderile realizate la nivelul grupului și, de asemenea, nu este prevăzută o perioadă obligatorie de rămânere a societăților în grup, ceea ce ar determina încurajarea intrării în grup a societăților cu rezultat financiar negativ în vederea compensării pierderii și ulterior ieșirea acestora.

12. În ceea ce privește dividendele distribuite intra-grup trebuie avut în vedere faptul că, din punct de vedere fiscal, odată cu aderarea la Uniunea Europeană, România aplică *Directiva 90/435/CEE pentru intrări și ieșiri de dividende din cadrul UE* și, tot de la data aderării, dividendele plătite de o persoană juridică română unei alte persoane juridice române sunt neimpozabile dacă sunt îndeplinite condițiile de deținere prevăzute la art. 36 din *Legea nr. 571/2003*.

13. În domeniul accizelor, propunem eliminarea **art. 22**, întrucât regimul accizelor este reglementat în legea specială, respectiv la titlul VII din *Legea nr. 571/2003*.

Mai mult, menționăm că prevederile propuse sunt în contradicție atât cu reglementările actuale din *Codul fiscal*, cât și cu cele comunitare în domeniul accizelor.

În plus, în susținerea punctului nostru de vedere menționăm și prevederile alin. (1) al art. 15 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit cărora este interzisă instituirea aceluiași reglementări în două sau mai multe acte normative.

14. **Art. 24** din propunerea legislativă necesită corelarea cu dispozițiile art. 21 din *Legea nr. 53/2003 – Codul Muncii, cu modificările și completările ulterioare*. Astfel, clauza de neconcurență își produce efectele numai dacă în contractul individual de muncă sunt prevăzute, în mod concret, activitățile care sunt interzise salariatului la data încetării contractului, cuantumul indemnizației de neconcurență, perioada pentru care își produce efectele, terții în favoarea cărora se interzice prestarea activității și aria geografică aplicabilă.

Menționăm că indemnizația de neconcurență nu este de natură salarială și este supusă negocierii, fiind în cuantum de minimum 50% din media veniturilor salariale brute ale salariatului din ultimele luni anterioare datei încetării contractului individual de muncă.

15. La art. 27 din propunerea legislativă, termenii „*dificultăți economice*” și „*transformări tehnologice*” sunt prea generali și necesită clarificare terminologică pentru a evita interpretările subiective și crearea unor situații echivoce.

Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului poate fi individuală sau colectivă.

Desființarea efectivă a locului de muncă presupune suprimarea acestuia din organigrama angajatorului sau statul de funcții.

Pentru ca o cauză să fie reală și serioasă trebuie să întrunească următoarele condiții:

- să aibă caracter obiectiv, adică să fie impusă de motive fără legătură cu persoana salariatului;
- să fie precisă, respectiv să nu disimuleze adevăratul motiv al concedierii;
- să fie serioasă, adică motivul concedierii trebuie să prezinte o anumită gravitate care să impună reducerea locului de muncă.

16. În ceea ce privește art. 28 din propunerea legislativă, precizăm că dobândirea calității de agent pentru muncă temporară se poate obține numai în urma autorizării de către Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale. În vederea obținerii autorizării de funcționare, societățile comerciale trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- să fie constituite potrivit legii și să aibă prevăzut în actul constitutiv, ca obiect de activitate, „*Selecția și plasarea forței de muncă*”;
- să nu înregistreze debite la bugetul de stat, respectiv la bugetele locale sau provenind din neplata contribuțiilor de asigurări sociale, contribuțiilor de asigurări pentru șomaj, contribuției de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, precum și a contribuțiilor pentru asigurări sociale de sănătate;
- să nu figureze în evidențele cazierului fiscal cu fapte sancționate de reglementările financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplină financiară;
- să nu aibă aplicate sancțiuni pentru încălcarea prevederilor legislației muncii, comerciale și fiscale;
- să constituie o garanție financiară.

Agenții de muncă temporară au obligația de a ține evidența contractelor de muncă temporară și de a le înregistra la inspectoratele teritoriale de muncă în a căror rază teritorială sunt autorizați. Totodată, aceștia sunt obligați să menționeze, în mijloacele de promovare și informare a activităților desfășurate, elementele necesare care să permită identificarea lor ca agent de muncă temporară, inclusiv seria, numărul și data emiterii autorizației de funcționare,

precum și numărul de înregistrare în *Registrul național de evidență a agenților de muncă temporară autorizați*.

Autorizația de funcționare a agentului de muncă temporară se retrage în situația în care agentul de muncă temporară se află în procedură de faliment sau de lichidare ori nu s-au respectat prevederile legale privind plata drepturilor salariale.

17. Din perspectiva normelor de tehnică legislativă, semnalăm că data adoptării actului secundar pentru punerea în aplicare a legii holdingurilor trebuie să fie ulterioară intrării în vigoare a legii (deci nu se raportează la data publicării legii în Monitorul Oficial, ci la data intrării în vigoare a acesteia). În acest sens, se impune revizuirea art. 31 din propunerea legislativă.

18. Menționăm că Guvernul a mai fost sesizat în vederea întocmirii punctului de vedere cu o inițiativă legislativă similară cu propunerea legislativă în discuție, intitulată *Legea holdingului*, inițiată de 6 parlamentari – PSD, Bp. 572/2009).

În vederea evitării paralelismelor legislative, considerăm necesară conexarea inițiativelor menționate.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul susține adoptarea acestei propuneri legislative sub rezerva însușirii observațiilor și propunerilor de la pct. II.**

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului